

Misjonsarbeidet i India og Kina.

Fra br. og str. Desmond.

Ranchi, B.N.Ry 3—6—30.

Våre elskede medarbeidere, nåde og fred.

«Så er vi da sendebud i Kristi sted, likesom Gud formaner gjennem oss; vi beder i Kristi sted: La eder forlike med Gud. 2. Kor. 5, 20.

Herlige forrett vi har. Tenk, sendebud i Kristi sted. Ja, det er det enkelte av Guds barns privilegium å representere Kristus.

Vi priser Herren som har åpnet utvei for en ny kasserer. I har nok sett av «Misjons-Røsten» at br. Hardy Mossberg, Halden, nu står som vår kasserer. Vår elskede og trofaste br. Gustav Larsen er jo fremdeles svak og føler sig ikke istand til å fortsette. Vår bønn er at Herren må rikelig velsignede og lønne ham for all hans opofrelse under de år han har tjent misjonen her. Det kan sikkert bli sagt om ham: «han har gjort hvad han kunde» og lønnen skal ikke utebli.

Herren har underbart oppholdt og bevaret oss under både hete og revolusjon. Dere har nok sett av bladene en del av hvad som foregår, men alt blir nok ikke publisert hjemme. De mest brutale og håreisende ting finner sted. Ja, når avgudsdyrkere og bolsjevikker går hånd i hånd så kan vel ikke bedes ventes. Lovløshetens ånd tiltar og det er jo ikke å undres på når den mann som de revolusjonære silber opmuntrer alle

sine etterfølgere til å bryte alle love uten hensyn. For en ukens tid siden kom en del av de revolusjonære hver kveld kl. 9.30 og skrek: «Gandi Mahaatma ki jai.» Seier til den store ånd, Gandhi. De stod like utenfor misjonshuset men vi fikk være stille, hvilende på Herrens trofaste løfter.

Det har vært og er fremdeles svært varmt, 108 ° F. i skyggen, og nettene er det vanskelig å få sove da en føler sig utmattet på krefter under denne tid. Vi ber Herren snart sende regn da det jo kjølner av litt da, vi trenger jo også så såre til vann. Har nu vasket og badet i sølete vann i 3 måneder. Drikkevann får vi fra vår hindu nabo, men det er en god vei å bære det. Har bedt så at der må bli utvei for godt vann her på misjonsstasjonen. Vår havebrønn har hatt litt sølevann, men nu har Herren sendt noen menn som graver brønner og nu i 6 dage har de hugget løs på havebrønden. De kom til stengrunn så det går ikke så fort, men nu lysner det, og vi har overflod av vann i brønden nu. Ære være Gud. De må nok gå dyper om vi skal få nok vann under hele tørketiden. Ja, Gud gjør alltid en utvei når det ser mest mørkt ut. Vi synger i en sang «Den mørkeste tid er just før morgenen gryr.»

Har hatt velsignede møter her med de fattige og gamle. Sist onsdag talte vi om å ære Jesu navnet og just før møtet var slutt, fore-

Familien Desmond.

slo en gammel muhamedan at alle skulde løfte op sine hender og rope: «Jesu Masih ki jai.» Seier til Jesus Kristus, og det var de alle villige til. Det var inspirerende å se og høre denne blandede skare av kristne hinduer og muhamedanere med sine hender oppløftet mot himlen i ærefrykt gi Jesu navnet ære. Guds Ånd arbeider på sjelene en dag skal vi få se fruktene. Priset være Jesus.

Våre indiske småpiker trives godt og det er deres hjerters begjær å følge Jesus. Bed for alle små at de må bli brukte av Herren også i en sped alder og sjele vinnes for Jesus ved deres små liv. De sender sin hilsen og takk til vennene.

Må Herren velsignede den enkelte og forsamlingene for hvad I gjør for hans saks fremme på dette sted. Høstens tid forestår. Her-

ren er nær. På søndag var vi alle på en lang tur 50 eng. mil herfra. Guds ord blev utdelt på veien og vi hadde gleden å forkynde Jesus til dem som ikke før hadde hørt frelsens budskap. Tilhørerne kom fra forskjellige landsbyer og nu tok de det skrevne ord med sig for å lese for de andre. Gud skal gi vekst.

Vær på det hjerteligste hilset fra oss alle her.

Eders i Jesus og for sjeles frelse
Br. og Str. Desmond.

Fra br. og str. Fjeld.

Den 14. mai 1930.

Kjære venner i Kristus Jesus, Fred!

Bær hverandres byrder og opplyt på den måte Kristi lov!

Det har vært en litt travel tid fremover, da vi ved siden av det øvrige arbeide også den siste tid har hatt opførelsen av en liten bygning hvor vi kan holde våre møter. Savnet av et bedre sted for våre møter har jo gjort sig gjeldende særlig siden vi kom tilbake i høst, og ved Guds hjelp har det nu lyktes oss just å få bygget en ganske almindelig flattaket bygning for bedre å kunne få plass for folket som samles til våre møter. Den er jo ikke ferdig da der mangler både dører, vindusrammer, og all innredning, men da våre midler ikke strakk lengre til nu måtte vi slutte arbeidet i håp om at Herren vil leg-

ge gjerningen på sine barns hjertes så de nødvendige midler kan komme inn, og således få gjort det ferdig så fort som mulig for å ta det i bruk, da også kvinnearbeidet på det sted hvor vi tidligere har hatt møter, venter på lokale som kan benyttes for dem, og hvor den fattige enke med sin pike vil få sitt bosted som de storlige er i behov av.

Det er fremdeles ikke så rolig her i Kina som man gjerne ønsker, og også til denne by er her kommet et ikke så lite antall av soldater. Forøvrig har det vært nokså bra hittil oppover disse trakter, og vi kjender en dyp trang i vår sjel etter å forkynde hans dyder som har kalt oss fra mørket til sitt underfulle lys. Tiden for overhirdens tilkommelse nærmer sig. Derfor gjelder det at arbeide mens det ennu heter idag, og mange er de som er bundet i avguderets mørke og syndens lenker så høsten er stor, derfor er det dyrebart å kunne bringe dem budskapet om ham som blev kalt Jesus, ti han skal frelse sitt folk fra deres syndere.

Herren rikelig velsignede Eder og vær så hilset på det hjerteligste fra oss alle. Deres

Kari og Jens Fjeld.

— Når menneskene finner behag i sig selv, da mishager de Herren. Når de søker efter menneskers ros, da mister de den sanne gudsfrykt.

Der skjer noe, hvis —

Av pastor Einar Prip.
(Innsendt ved K.)

Når Jesus i Luk. 18, 1—8 fremfører en lignelse om at vi «alltid bør bede og ikke bli trettede», og stutten den med det smertelige sukk: «Men når Menneskesønnen kommer, mon han da vil finne troen på jorden?» er så ikke det, han dermed vil lære oss nettopp dette, at her er det punkt hvor han som kjenner menneskehjertet som ingen annen, er bange for at hans venner skal svikte. De vil begynne å be i mange tilfeller, men når svaret ikke straks kommer, da vil de bli trettede og i vantro holde op — kanskje ganske nær ved målet — og altså ikke nå det.

La mig fremstille det allegorisk: Jeg lå på mitt leie og grunnet over bønnens forunderlige forjettelser: «Hver den som ber, han får», «alt hvad I ber om i mitt navn (d. v. s. alt hvad jeg kan sette mitt navn under) skal min Fader gi eder» o.s.v., og best som jeg lå slumret jeg inn. —

Jeg våknet ved at mitt navn blev nevnt, og foran mig stod en deilig, lys skikkelse med et vidunderlig fredfylt, alvorlig ansikt. «Stå op», sa han, og idet jeg reiste mig, og han tok min hånd, skjedde noe underfullt med mig. Alt blev med ett gjennemsiktig for mig, jeg så inn i den usynlige verden

og så dog den synlige. Jeg så en herskars mangtolaughet av tjenende Ander, som er utsendt til hjelp for dem som skal arve saligheten (1. Petr. 1, 14), og alle var op på sendeferd, hvis utførelse tok alle deres tanker. Ingen gikk den annen vei, hver passet sitt i den dypeste stilhet og orden.

Da jeg betatt av hvad jeg så, vilde spørre om de tusen ting, sa min himmelske ledsager: Jeg skal vise dig et hjørne av Guds stores verksted. Legg merke til hvad du ser». I ett nu var vi underveis oppover et høit berg, ned ad hvis sider en stor, krystalklar flod strømmet, «de levende vannstrømme» fra de evige berge. Langs floden var utallige, glade «tjenende Ander» travelt beskjeftiget med små kanal-anlegg. Jeg så hvorledes de hist og her fikk lagt kanalene inn i floden, fikk åpnet sluser så vannet først smått, senere i større mengder strømmet gjennem kanalene, og for hver gang en ny kanal blev åpnet og tatt i bruk, led et jubelkor av englestemmer hen under himlen: «Øs med glede av Frelsens kilder!» «Bli til kilder, som velder frem til evig liv!»

Da jeg igjen vilde til å spørre, vinket han til mig og sa: «Vent, og du skal forstå det alt sammen».

Litt efter var vi ved toppen av berget, hvor alle kildene til «Kreftenes elv» utsprang, og make til skue hadde jeg aldri sett. På den vide, utstrakte ås var myriader av engler beskjeftiget hver med sitt lille kildespring. Noen jublet over å ha fått tilstoppede kilder til atter å velde frem, andre igjen over å ha fått kildemunningen utvidet, så vannet strømmet rikere, atter andre stod bedrevet og stirret på et nesten uttørrt kildeleie, hvor vannet kun flot i dråpevis. Det var også noen som med hakker og spader søkte å bryte nye kilder og jeg blev vidne til, at man nådde igjennem til etpar slike, og det blev hilst med jubel og lovsang av hele skaren til ham som sitter på tronen, han som er, som var og som kommer.

Med undren opdaget jeg i myldret av travelt mange enkelte — ja mange fler enn jeg fra først av hadde sett — som satt bedrevet med sine hakker over knærne, som om de ventet på noe. Ganske umotivert — slik forekom det mig, kunde det lysne op i det alvorlige, bedrevne ansikt på en og annen av dem, og han stod da op og tok et spastikk, tøvet litt og — satte sig bedrevet igjen. Da jeg så noiere til, viste det sig at de satt sorgmodig ved mer eller mindre dype huller i jorden. Det syntes som de var ganske nær ved vann, men arbeidet var oppgitt av en eller annen grunn, ja det var endog fullstendig forlatte huller, hvor hakken kun hadde vært brukt ganske

lite. — Nu kunde jeg ikke tie men spurte forundret min fører: «Hvad betyr dog alt dette? Hvorfor er noen flittige, andre ikke, enkelte bedrevet og andre glade? Hvad betyr det?»

«Legg vel merke til hvad du ser og forstå å handle derefter. Du er i bønnens verksted. Hos oss skjer intet uten bønn fra eders side. Hver menneskesjel på jorden har et lonlig kildeveld dypst inne. For hver bønn som bedes for en sådan, foretas et spastikk innad mot kilden. Med andre ord, det skjer noiaiktig her i forhold til hvad der bedes hos eder. Blir man trett av å be, stanser arbeidet. Synker hendene i vantro hos eder, synker de i sorg hos oss. Det er noe av det som mest forferder dem som fra eder kommer over til oss, at de her, — forsent — ser at det som skjer her er akkurat det som er blitt bedt om, ikke mer og ikke mindre. Bedes der for sjeles frelse, settes spåden i jorden, men kilden nåes ikke ved et spastikk. Det er ofte hårde lag man skal igjennem. Ofte holdes op noen få spastikk fra målet. Dog har vi, som du ser, også store gleder, når kilden nåes og ledes hen i den strøm som skal gjøre jorden fruktbar til Guds ære».

Det nesten sortnet for mig: «Men det er jo forferdelig! Ligger det store ansvar virkelig på oss?»

«Ja, men undrer det dig? Har du ikke lest om Guds lengsel efter å få sitt arbeid gjort? Har du ik-

ke hørt ham sukke: «Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?» Hans hender er bundne inn til en melder sig og sier: «Se, her er jeg, send mig!» (Es. 6, 8).

Har du ikke hørt ham si: «Begjær av mig, så vil jeg gi dig heden til arv og jordens ender til eie (Sal. 2, 8), eller: «Bed hostens Herre, at han sender arbeidere ut i sin høst?» Hans kraft er bundet og løses kun på eders bønn. Himlens myriader av tjenende Ander venter med lengsel på Hans vink. Los dem, og velsignede strømmer utover jorden! Bind dem, og menneskene overlattes til sig selv og drar straffedommene ned over sig, som det står skrevet i Ezek. 22, 30: «Og jeg søkte iblandt dem en mann som vilde mure op en mur og stille sig i gapet for mitt åsyn til vern for landet, for at jeg ikke skulde ødelegge det, men jeg fant ingen. Så utoser jeg da min vrede over dem; deres vei legger jeg på deres hode, sier den Herre, Herre».

Gå tilbake til dine og lær dem, hvor alvorlig det er ment å bede for «alle de hellige» og for «alle mennesker», at I og vi sammen må fylle all jorden med Guds herlighet!»

Forferdet våknet jeg av min drøm og bad Gud gjøre mig trofast til å bede og ikke bli trett, og ikke glæme dem som slett ingen har å be for sig. Gud bønnhøre det. Amen.

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Missions-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementpris er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseløsendringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Menighetens misjonsarbeid.

Det kan ikke nektes at det utføres et opofrende arbeid — både av menighetene samlet og av den enkelte — når det gjelder den ytre misjon.

Men tiltross herfor kan man av forskjellige betingninger lese sig til de vanskeligheter man har for å skaffe ballanse i de ingenlunde små budgetter. Det må ofte gjøres kraftanstrengelser i form av ekstrainsamlinger for å holde den ytre misjons arbeid gående.

I enkelte land har man sett sig nødt til å gå til innskrenkninger. Således har den engelske kirkes misjonselskap måttet avskjære misjonsbudgettet med ca. 150,000 dollars, og har dessuten kalt hjem 70 av sine misjonærer.

På samme tid som vanskelighetene her hjemme tiltar, gir dette sig også utslag i den ytre misjons arbeid.

Krigstidens «velstand» er ombyttet med den depresjon som uundgåelig følger i de kunstige «gode» tiders kjølvann.

På bakgrunn av disse vanskeligheter skulde det ligge nær å tro, at nettopp dette skulde være egnet til å åpne våre øine for en større og mer hellig nidkjærhet for den viktigste gren i Herrens vingård, hedningemisjonen.

Men så er desverre ikke alltid tilfelle.

All riving og splid vennene imellem er desverre et sorgelig moment, som legger større hindringer i veien enn det ved første øieblikk kan se ut til.

De enkelte forsamlings byrder blir større enn man makter. Man har mer enn nok med å klare de løpende utgifter, og i de fleste tilfeller blir det ytre misjonen som får lide.

Det er ofte bagatellmessige ting som legges til grunn. — Litt mer åndelig frisisinn og foredragssomhet skulde ikke være av veien.

Man burde se større på saken, og ikke la sig overliste av satans listige anslag. For i alle tilfeller er det dog ham som til syvende og sist går av med seiren.

La oss samles i innerlig bønn for misjonærene og arbeidet ute i det fjerne. Tro mot sitt kall har sendebudene forlatt alt for å vie sitt liv i Mesterens tjeneste.

Vi som er hjemme, vi bærer også vår del av ansvaret, og er de redskaper Herren benytter sig av til fremme av sin sak ved utsendingene på de forskjellige felt.

Arbeidet i Kina

har god fremgang tross alle urolighetene. Folket vil gjerne høre evangeliet, og det gjelder da også for misjonærene å kunne få samlet kineserne mest mulig. Men her til trenges lokaler.

Av brevet fra br. og str. Fjeld (se 1. side), som virker i Pai Hsiang Hsien, ser vi at de har gått igang med nybygg. Arbeidet er imidlertid nu innstillet grunnet mangel av midler. Vi tror sikkert det er mange av vennene her hjemme som vil glede broderen og søsteren samt kineserne med å bote på mangelen, slik at dører og vinduer kan bli innstakt og innredningen foretatt.

Midlene kan sendes til br. K. Aarmo, Ski st. — Gi med glede i Jesu navn og lønnen skal ikke utebli.

Kongomisjonen.

Av et privatbrev fra br. Christiansens kasserer tillater vi oss å hitsete et utdrag som sikkert vil ha interesse for br. Christiansens mange venner:

— Jeg synes jeg måtte skynede mig å fortelle om den gleden som har kommet br. Christiansen nu har mottatt pengene jeg sendte ham. Han er nu ved riktig godt mot og prøser Gud for hans utrohet. Prøvelsene har gitt de sorte anledning til å vise ham sin kjærlighet på forskjellige måter. De når vært som Elias' ravner, sier han.

Jeg fikk også medsendt et riktig godt brev fra en av de 5 doper, Philipo Mintsala, skrevet på Babundia-språket og oversatt på baksiden av br. Christiansen. Det er stort at disse, som ikke engang hadde noe skriftspråk da Christiansens første gang kom til dem, nu kan skrive et så greit og tydelig brev. Han begynner med en pen tiltaleform og fortsetter: «Dere ber for oss — folket i Kongo, som ikke kjenner saken om Gud. Vår hvite mann anstrenger sig meget for å tale Guds sak til folket. Alle tror ikke på Gud, men vi elsker Gud meget, og vi elsker dere også, og der er stor lykke i oss fordi dere, våre hvite mennesker, ber til Gud for oss». Så følger en hilsen og et ønske om meget godt for oss og en opplysning om at han er en av de 5 som blev døpt. Christiansen meddeler at han selv valgte navnet Filip, da han kom til ham og blev døpt.

Herren skal ha innerlig takk for den herlige utløsning. Må Gud fortsettende velsigne vår broder og hans sorte venner.

Bønnens hemmelighet.

Vi vil gjerne henvisse til artikkelen nederst på første side. Den er gitt oss av en broder og er utgitt som traktat på «Kirkeklokkens» forlag, Danmark. — Bønnens alvor og store betydning blir her lagt oss på hjertet i en særlig grad. Og bønn er det nettopp vår tid krever.

Jesu Kristi tilkommelse og vår samling med ham.

(2. Tess. 2, 1—12.)

Av evangelist Anton Backe.

— Ti først må frafallet komme og syndens menneske åpenbares. (2. Tess. 2, 3).

— Og nu v e t I hvad som holder igjen, så han (syndens menneske) først skal åpenbares i sin tid. (Vers 6).

— Bare at den som holder igjen ryddes av veien (v. 7).

Apostolen advarer i dette kapittel mot å bli forferdet og drives fra vid og sans, som om det var fra dem at Herrens dag stod for døren. I det første v.e.s kommer det klart frem, at det er Jesu tilkommelse det her skrives om og at uttrykket «Herrens dag» i annet vers er et annet uttrykk for samme begivenhet.

Men da vil spørsmålet bli: Kan da tanken på denne herlige begivenhet avstedkomme frykt og drive fra vid og sans, hos de frelste? — Når man ser på tider som har gått, har sådanne foreteelser vist sig hos mange. Måske mest hos de mindre berestede sjele, eller forkynnelsen har vært i en lovlig ånd, og resultatet er flere ganger blitt, at mange har mistet sin åndelige ballanse og har foretatt sig ting som ikke er blitt til ære for Guds sak.

Et eksempel herpå: I året 1896 blev det utgitt en bok av en Dimleby. I denne bok blev det skrevet at Jesus skulde komme ved påsketid i 1898. Da det i de tider var begynt å komme mer lys over de sannheter, så blev denne bok lest i vide kretser. Før var det jo læren om dommens dag. Men flere hadde fått små lysglimt over disse sannheter og man leste skriften om disse siste ting med stor interesse og alvor. Den før nevnte bok kom da og syntes å gi klart lys. Alt var så klart iremangi, så mange trodde denne bok, som de trodde Bibelen. At det kunde vært ting i boken som var sannhet, det er ikke å benekte; men det var en hoved-feil: den bestemte tiden for Jesu tilkommelse, og det er imot Jesu ord. Se Ap. gj. 1, 7: Det tilkommer ikke eder å vite tider eller timer o.s.v.

Å fastsette et bestemt år eller dag for Jesu komme, er mot Skriften og Jesus advarer mot dette. I 1898 var det mange som ved å gå inn i disse lærdomme kom i stort urede. Mange sluttet å arbeide og bare ventet på at Jesus skulde komme ved påsketid. Andre kom i andre prøvelser, og så kom skuffelsen. Hvis man dengang hadde forstått eller stanset op for hvad som står i 2. Tess. 2, 1—12, så vilde mange vært spart for store lidelser og nederlag.

Men Gud har i Bibelen på mange steder talt om dette, så vi kan være ganske sikre på at Jesus snart henter sine.

I det foran anførte ord gir apostolen noen klare fakta for noe som må skje først — før Jesus henter de hellige. I vers 3 står: «Ti først må frafallet komme og syndens menneske åpenbares».

Er nu dette frafall kommet? Jeg tror vi kan svare nei dertil. Noen mener nok at dette sikter

til den tid da keiser Konstantin i året 325 antok kristendommen og den blev statsreligion. Men om så hadde vært, da burde jo Jesus for lenge siden ha hentet sine hjem.

Nei! — det er ikke kommet endnu, nemlig et helt frafall fra Kristus.

Men det er mange ting som viser oss at det snart blir en virkelighet.

Det er nu mange prester i dette land og prester og misjonærer i andre land som helt, ja offentlig nekter at Jesus er Guds sønn, (og ennu flere er det som i stillhet tror det samme) og således gjør de ham til en løgner. De benekter Jesu undergjerninger og hans oppstandelse, ja de benekter ham som Gud og forløser. Og mange som Gud har vært lykkelige Guds barn, er kommet bort fra den foldige tro på Jesus og lærer nu disse djevelske lærdomme. Hvorledes dette kan komme til å vise sig i sin utvikling er ikke godt å si — bestemt. Men et slikt forferdelig frafall vil først komme, og så skal Syndens menneske åpenbares nemlig personen Antikrist. Og så skal Jesus hente sine hellige og vi skal for evig være hjemme hos vår forløser. 1. Tess. 4, 17—18.

I vers 6 leser vi: Og nu v e t I hvad som holder igjen, så han (Antikrist) først skal åpenbares i sin tid. Dette: «Nu v e t I», må jo peke tilbake til vers 4 hvor det står: «Først skal frafallet komme og Syndens menneske åpenbares osv.

Disse ord er så klare at de ikke kan bli misforstått av noen som leser dem og vil ha sannheten. I vers 7 står: «Bare at den som holder igjen ryddes av veien» o. s. v. Dette «den» må være Kristus. Ti når frafallet kommer og Kristus er helt forkastet (se hvordan forholdene utvikles f. eks. i Russland) da er veien fri for Antikrist. Hvor lenge vil det være fra frafallet er blitt en virkelighet og syndens menneske åpenbart — før Jesus rykker sine op i skyen til møte med sig i luften? Ja, dette er jo ennu et ubesvart spørsmål. Men Jesus sier i sin tale engang: «Jeg må gjøre hans gjerning så lenge det er dag. Natten kommer da ingen kan arbeide.» Joh. 9, 4. Alle erkjenner vi at ennu er vi ikke kommet inn i denne natt. Ti ennu kan det arbeides. Og, pris skje Gud, sjele frelses både her og på hedningemarkene.

Men når Jesus — han som er verdens lys — blir forkastet og ingen mere vil tro at han er Guds sønn, da må det vel kunne sies at natten er kommet — da ingen kan arbeide mer. Men kanskje har dette mørke trengt sig mere frem enn noen aner, ja — kanskje også i Guds barns midte. — Urettferdigheten skal ta overhånd og derfor skal kjærligheten bli kald hos de fleste. Matt. 24, 12.

Men vi som hører dagen til, la oss være edrue, ikledte troens og kjærlighetens brynje med håpet om frelse som hjelm, ti Gud bestemte oss ikke til vrede; men til

Høststevne.

aktes avholdt i Betanias, Arental, lørdag 30. søndag 31. august og mandag 1. september. Nærmere bokjentgjørelse i senere nummer av bladet. Predikende: brødre og andre som ønsker å delta bedes å god tid tilskrive undertegnede. Nils Blom-Bakke, menighetstjener.

å vinne frelse ved vår Herre Jesus Kristus. 1. Tes. 5, 8—9.

Men han selv, fredens Gud, helge eder helt igjennem og gleder nder ånd, sjel og legeme må bevares fullkommen ulastelige i vår Herre Jesus Kristus tilkommelse.

Han er trofast som kalte eder. Han skal gjøre det. 1. Tes. 5, 24.

Anton Backe.

Fra stevnet i Saltnes.

Søndag 6. juli holdt vennene i Saltnes, Råde, sitt årlige vennestevne. Som vanlig var det meget irem mange venner fra forskjellige steder og da formiddagsmøte begynte var lokalet fullt.

Br. Ersrud ønsket vennene velkommen og at Jesus måtte bli stor for oss. Han leste Hebr. 2 og betonet skjønheten av å begynne på kne. Anders Johnsen talte ut fra Esaia 52, 7—10. Br. Ludvig Agnes, Anders Holm, Larsen i Holmsbu m. fl. vidnet om Gud.

Efter møtet var det dåp. Kl. 3 var det samlet en stor menneskemasse utenfor lokalet og en hel mengde priste Gud for Gud hadde helbredet ham for berkulose. Han var oppgitt av legene og reiste til br. Storm-Mossens tuberkulosehjem og Gud ble bredet ham. Han var angrepet begge lunger og kom hjem med nye lunger. Halleluja!

Et budskap i tunger og tyding kom med stor kraft og salvelse.

Efter møtet var det en broder som vilde døpes og så bar det til sjøen igjen. På strandbredden bødte også en ung broder sig til Gud sitt hjerte. Kl. 7 var siste møte og Gud var nær. Mange priste Gud og det var riktig gjøtt. Det største var at to overgav sig til Jesus. Mange var grepet av Jesus. Vi tror at stevnet skal bære frukt også for fremtiden. Musikkenne fra Moss spilte og sang hele dagen. Br. Ersrud sang også et par sanger til stor velsignelse.

Da møtet skulde slutte spurte br. Ersrud om det var flere som ønsket å bli begravet med Jesus. For tredje gang bar det til sjøen og den høitidelige handling blev overført av mange. Det var spesielt av en av vennene i Saltnes og det er jo ikke å undres over at det var jubel.

Det har vært bra blandt vennene i Saltnes. Sjeler er blitt frelsede, døpte i vann og flere er blitt gjen-døpte i den Hellig And og åndelige gaver er i virksomhet. Det står på alt Guds ord, uten dens ensidighet og partiskhet som det så almindelig i vår tid. Må Gud velsigne dem i fremtiden.

SPRETT
Fra stevnet
Stevnetes t
net. Hver ene
eller flere ste
vis kort avsta
ken på de del
kunde en ha
det lot sig gj
mulig. Det er
de disse stevne
må ha sitt, o
Men det kan
geside ved
besøk. En k
begeistring le
samlings til
som i årets le
må det sies a
betydning for
innen rimelig
vntrende ba
ansikter, og
bryter løs og
et, ja da fo
bet og partis
het, og hvor
oss har pater
Nå end altsam
And — fytt
lite — så ha
samme begen
Søndag de
i den glede i
i Svelvik. Gr
lørdag til og
tok nok man
var en menig
vel. Vennene
20, Oslo, ha
«Swan», sop
sis kl. 10,30
nnskare om
finnes et st
Med Ingval
også en sk
ombord.
vennene, og
tre og Huru
For arle
i Svelvik le
«Avsang» o
var det full
Efterat
op en salm
blev en va
frem av sig
lingen stod
nelse over
var møtet
Noen red
syn til Ly
snart her
med fryd
led ikke u
gikk slag
frem må
alltid god
sider kon
valdsen s
de om fa
den forle
lød det
Det er s
kommet
Så et
strømmen
hvor det
nok sjel
omsetning
Det var
så ut se
idet de
dene ru
KL. 3
net. Gu
len til
pris på
ved str

SPRETTE FELTER

Fra stevnet i Svelvik.

Stevnetid har atter opprunet. Hver eneste helg er det et eller flere stevner med forholdsvis kort avstand imellem. Ved tanken på de deilige sammenkomster kunde en ha lyst å dele sig, om det lot sig gjøre, for å delta i flest mulig. Det er blitt en tradisjon alle disse stevner. Hver forsamlings må ha sitt, om rett skal være.

Men det kan også være en skyggeside ved disse flittige stevnesos. En kan i sin utflyktsbegeistring legge øde sin egen forsamlings til ubetelig skade for det som i årets løp er bygget op. Dog må det sies at stevnene har stor betydning for Guds saks fremme innen rimelighetens grensen. Vi vet av erfaring at det virker oppmuntrende bare synet av de glade ansikter, og når vidnesbyrdene bryter løs og Jesu navn blir ophøyet, ja da forsvinner sneversynhet og partiskhet som dugg for oss, og hvorfor ikke? Ingen av oss har patenterte greier, det er nåde altsammen og har vi noe And — fyll, eller mindre fyll, eller lite — så har vi drukket det av samme beger. Gud være lov!

Søndag den 29. juni hadde vi den glede å være samlet til stevnet i Svelvik. Grunnet det sterke regn lørdag til og med søndag morgen, tok nok mange skremme, men det var en mengde mennesker allikevel. Vennene fra Universitetsgt. 20, Oslo, hadde leiet dampskibet «Swans», som la til byggen precis kl. 10,30, som en lykkelig venneskare ombord, hvis riktig tall finnes et sted mellom 100 å 150. Med Ingvaldsen i spissen var det også en skare av «Soar»-venner ombord. Så kom Drammensvennene, og flere fra Holmsbu, Sætre og Hurum, Berger m. fl. steder.

For anledningen hadde vennene i Svelvik leiet det prektige lokale «Asvang» og enda så stort det er, var det fullt fra begynnelsen av. Etterat br. Wolden hadde lest op en salme av «festreisende», blev en vakker liten pike båret frem av sin mor, og mens forsamlingen stod, nedbas Guds velsignelse over lille Elisabeth etter den store Mesters eksempel, og så var møtet i full gang.

Noen regler blev ikke tatt hensyn til. Lykkelige brodre stod op, snart her og snart der, og vidnet med fryd om frelsens under. Man led ikke under tomme pauser. Det gikk slag i slag, og de som vilde frem måtte være om sig. Det er alltid godt når noe presser på. Om sider kom fengselspredikant Ingvaldsen sig frem og talte gripende om faderens handlemåte med den forlorne sønn. Mens vi lyttet lod det sikkert i manges bryst: Det er stort å være benådet og kommet inn i Faderhuset.

Så et par timers pause og folket strømmet ut og gikk til «Karmels», hvor det var kaffe å få, og det er nok sjelden at en kafé har så god omsetning på et par timers tid. Det var forresten koselig også og så ut som en eneste stor familie, idet de plaserte sig ved langbordene rundt hele lokalene.

Kl. 3 bar det avsted til vannet. Gud hadde allikevel fått solen til å skinne, og at folk satte pris på dette viste folkemassen ved stranden.

Ja, det er saker som tåler lyset, så det er bare bra at folk vil se den bibelske dåpsmetode. Naturligvis møter mange op av nysgjerrighet, men det er jo også bra. Hele mengden opførte sig pent. Noen var så interessert at de flokket sig rundt i småbåter for riktig å betrakte dåpen på nært hold.

Klokken 4 samledes vi utenfor «Asvang». Alt som kunde sattes på var båret ut og enda måtte mange stå. I det fine vær var det sikkert deilig å høre de friske Schibboleth-sanger og musikken fra så mange bevende strenge. Tre musikklag spilte sammen og da klinger det bra; en sag blandet også sine toner sammen med de øvrige.

På dette møte gikk evangelist Anders Johnson som nylig er kommet hjem fra Amerika, i teten og fra «Asvang» solide trappalte han på sin anslående måte om «Guds frelse» ut ifra Ap. gj. 28, 28.

Ja det var et gjennomgripende møte som vil minnes lenge.

Klokken 7 fulgte vi Oslo-vennene på bryggen. Musikkvennene tok straks plass på øverste dekk og da fortøiningen var kastet stemte de i og spilte og sang av hjertens lyst, akkompagnert av br. Blekebergs faste taktslag på triangel.

Det var et fagert syn å se det hvite skib glide ut Svelvikstrømmen i det glitrende solskinn, og så den sangen! Ikke underlig at folk sprang i gatene for å se det vakre syn lengst mulig.

Så bar det til «Asvang» igjen, hvor der skulde fortsettes klokken 7.

«Det blir nok få iaften, da så mange er reist», sa vi, men også dette møte hadde fullt hus.

Jeg tror de fleste er enig med mig, når jeg i en sum sier: Det var et velsignet stevne.

Den frie virksomhet i Svelvik har stadig fått fremover. Det er ikke så få som er blitt frelst og er aktive i forsamlingen, men det later til at ikke alle er glad for det. På et godt besøk menighetsmøte hvor det bl. a. var medlemmer av Svelvik bystyre og formannskap og Strømmens herredstyre og formannskap, samt skolestyre og menighetsråd, har biskop Lunde bl. a. uttalt følgende:

«Det er meget beklagelig at det har skjedd et så stygt brudd innen menigheten her i Svelvik, hvor det er så meget lys. Da jeg igår tok en tur rundt i byen kom jeg til et hus som heter Karmel, og her oppbygger man sig med å skjelde ut dette hus. Hvad oppbyggelse det kan være i det, forstår ikke jeg. Jeg føler det som en samvittighetsplikt å advare mot Karmel. Det er en uhyggelig affære dette, som har voldt mig sorg, og jeg vil advare foreldre mot å sende sine barn til Karmel. Jeg vil gjerne at det skal tales om dette — at dere skal forstå at det er fare på ferde».

Dette var uventet av biskop Lunde. Vi har trodd bedre om ham enn dette, men han om det. Vi skal alle åpenbares for Kristi domstol og enhver skal få etter sine gjerninger, også biskop Lunde.

Herrens sak vil nok fremdeles gå frem i Svelvik tross dette. Det var et altfor radikalt angrep, så endog mange av hans egne kritiserer ham. La oss be for ham.

Hilsen til alle helige.

M. Støve.

Savnede toner i kristelig erfaring.

Oversatt fra engelsk ved Th. T.

Den almindelige kristen har ofte mere nederlag enn seier, og det står dog skrevet i Rom. 6, 14: «Synden skal ikke mere herske over eder, I er jo ikke under loven, men under nåden.»

Bibelen er somme tider angrepet fordi den har et sådant spørge- billede av den menneskelige natur, og særlig vil man ikke vite av læren om fallet.

Gud har gjort alt mulig for vår seier over synden «for at vi utfri- det fra våre fiender måtte tjene ham uten frykt i hellighet og rettferdighet for ham alle vårt livs dager.» Men hvad der er rettslig sant er ikke alltid erfaringss- messig sant, således er det enkelte toner som ofte mangler i vår Kristuserfaring: Tillid, fryd, åndelighet, seier. Men vi behøver ikke å mangle dem lenger, for ertersom vi blir forandret efter Andens lovs virken skal enhver tone sant og klart forme en stor triumferende melodi ved vår Herre Jesu komme. Se hen til ham som er istand til å bevare dig fra å falle og fremstille dig uten feil for hans tilstedeværelse i herlighet med overmåte fryd.

Rettslig har f. eks. N. N. blitt erklært arving til et engelsk jarledømme, men erfaringsmessig er han bryggesjauer i Sidney. Han vil ikke leve sitt sanne liv før den rettslige stilling blir et erfarings- messig faktum.

Her er hemmeligheten ved nederlaget som ofte merker og splitter så mange kristnes liv. La oss først lære hvad som er rettslig sant om alle troende. Dette står klart og med autoritet i Rom. 6, dette store dokument av kristelig erfaring.

I. Vårt gamle menneske blev korsfestet med ham.

Det gamle menneske er vårt gamle, ugjenfødte selv, kilden til alle våre nederlag og ulykker. Riktig kunnskap er av meget stor

betydning her. Av mangel på dette forsøker noen å besiere det gamle menneske, mens andre forsøker å «stemme det». Atter andre igjen ignorerer det, eller finner tilfredsstillende ved askese å korstese det.

Gud har imidlertid en gang for alle behandlet det gamle menneske drastisk og effektivt. Han fordømte synden i kjødet. (Rom. 8, 3). Han uttalte dom over synd i den menneskelige natur og der var også ditt gamle selv medregnet. Ikke bare for dig døde Kristus på korset; der døde også du med ham. Således er Jesu Kristi død den rettslige avslutning av det gamle menneske, den ene avgjørende og bestemte handling ved hvilken syndens krav for evig er forkastet.

II. «Syndelegemet blev til intet.» (v. 6).

Hvis «syndelegemet» blir fortolket slik som noen gjør, som summen av vår erfaring som syndere, da vil forstyrrelse og feil bli resultatet. Det er heller det legeme som synden bruker, det legeme på hvilket synden har lagt sine profane hender og krevet det for sin egen eiendom. Dette krav har for alltid blitt forkastet ved Jesu Kristi død. Legemet, for såvidt som det var organ og «agent» for synden, er blitt bragt til intet og berøvet sin makt. Dr. A. S. May forklarer vers 6 slik: «Vårt gamle selv blev naglet til korset med ham, slik at legemet som var syndens instrument, måtte bli impotent for det onde, så at vi ikke lengre er slaver under synden.»

III. Vår forening med Kristus.

«Vi blev begravet med ham» (vers 4). Til de to foregående fakta er dåpen det stående vidne. Det er begravelsen av det gamle menneske; der blev bruddet med det gamle selv liv fullendt. Legg merke til vers 4 ordene «for at»

eller «i den hensikt» at vi skal vandre i et nytt levnet.

Så levende er forbindelsen med Herren at enhet med ham i død innbefatter enhet med ham i oppstandelseslivet. (Kol. 2, 12). Oppstandelseskraften er nu uten betingelser til vår disposisjon for å sette oss istand til å vandre i et nytt levnet. Alt det vi hittil har sagt er bestemt mere å være teoretisk. Den side av evangeliet som særlig gjorde inntrykk på Paulus og gav ham frimodighet til med stor tillid å fremlegge evangeliet for det keiserlige Roma, var det faktum at han selv uomtvistelig hadde bevist at det var en Guds kraft til frelse. Den dynamiske kraft som satte mennesket i rett stilling. I den siste halvpart av Rom. 6 åpenbarer han hemmeligheten ved den eksperimentale ekkjennelse i det daglige liv av hvad rettslig sett er sant i guddommelig hensikt. Hemmeligheten er nedlagt i disse tre ord: Regne (akte), fremstille (tilby), tilegne.

1. Regne (akte). — Således skal også I akte eder som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus. (vers 12.) Dette er Guds hensikt og det kaller på din hjertelige medvirking. Her er ingen trettende kamp, ingen abnorm askese, intet gjentatt nederlag, men en enkel mottagelse av hvad Gud bekrefter at være sant. Moraliteten sier: «Vorder hvad du vil bli!» Kristendommen sier: «Vær hvad i Kristus du allerede er.» Der er således et positivt faktum ved grunnlaget for all moralsk bestrebelse: til hvilket den troende kan ha resourser hvert pieblikk. Vår nye seirende stilling er skapt ved Guds gjerning; tilegnet oss ved vår tro, og antatt i vårt virke.

Fremstille (tilby). — Vers 13. Verbumet Paulus her bruker betyr å tilby sig i den hensikt å være til disposisjon. (Se Luk. 2, 22, Rom. 12, 1.). Det kommer i en form der innebærer en handling som er gjort en gang for alle. En bare negativ stilling overfor synden er utilstrekkelig.

3) Tilegne. — Dette ord er i en sum læren av Rom. 6—7—8. Tilegn dig livets And. Apostelen formaner, hvis du vil bli fri syndens lov. Helligåndens virke er å gjøre det til sannhet i vår daglige erfaring, som rettslig sett er sant for oss i Kristus Jesus. I enhver troende dveler (bor) den Hellig And (Rom. 8, 9, 1. kor. 3, 16; Efes. 1, 13).

La ham ha full besiddelse, og om vi pieblikk efter pieblikk tilegner oss hans kraft, da skal vi til stadighet kjenne av lykkelig erfaring fryden av Rom. 6, 14: «Synden skal ikke ha herredømme over dig, for du er ikke under loven men under nåden.» Det er ikke nok å la være å innrullere sig under syndens banner, én gang for alle må man innrullere sig under Guds banner.

Legg merke til den rike fylde og vidde i den kristnes liv. Her er intet vantrivende eller magert: Legemet fremstillet som et levende offer, hellig, velbehagelig, til fornuftig tjeneste, alle evner plassert til hans disposisjon, helliget ham til rettferdighetens tjeneste. Det er livet i sin fylde. Slik som jeg er, ung, sterk og fri, å bli det beste som jeg kan bli, for sanhet, rettferdighet og for dig. Mitt livs Herre Jeg kommer.

Det norske misjonsselskap

har nylig hatt årsmøte i Stavanger. Regnskapet for 1929 ballangerer med en inntekt og utgift av kr. 1,594,804. Gaveinntekten er gått ned med 111,000 kroner. Nå det allikevel er lykkes å oppgjøre regnskapet uten underballanse er det fordi mann har måttet undlate å sette av til pensjonsfondet.

Den budgetterte gavefortegnelse for 1930 viser en oppgang på kr. 29,000 og betegner således en lysning, meddeler «Dagen».

Misjonforbundet

har vært samlet i Askim til sin 46. årskonferanse. Regnskapet viste en samlet inntekt av ca. en halv million kroner.

Tre nye misjonærer skal i år innvies for Afrika. På forbundets felt i Kina har det vært og er fremdeles meget urolig. Tre av forbundets misjonstasjoner er i rørbens besiddelse.

Misjonobelop.

Til str. Ida Lorentzen, Kina, har vi mottatt 40 kroner, hvorfor kvitteres med en hjertelig takk til giverne.

G. Iversen.

Hilsen fra Holmsbu.

Kjære Misjons-Røstens lesere.

Benytt det pund som dere har fått av Herren, så de ikke gjør som den mann som gikk ut og gravde det ned i jorden.

Ja, jeg må virkelig si idag at jeg er et Guds barn. Gud frelste mig i unge år. Han så at jeg trengte frelse. Jeg var i nød og han reddet mig, og en dag fikk jeg gå i dåpens grav med Jesus Kristus. Jeg hadde aldri kjent slik nderbar nåde komme over mig som nu. Jeg er ikke mer enn 13 år, men Gud har bruk for mig, sa fremt jeg stoler på ham og ber til ham. Må Gud velsigne eder alle i Jesu navn. Jesus kommer snart. Halleluja!

Laurenzia Karlsen.

Troen

er et fritt vesens høieste gjerning. Ved det hengir det sig, og det er det største et menneske kan gjøre. Godet.

— Kjærlighetens allmakt bar alle verdens synders.

Den Epafraske ånd.

(Kol 1, 4—12; Fil. 2, 25).

Innsendt ved H. Ersrud.

Vennestevne

avholdes den 20. juli på Monsrud, Harestua. Tale av H. I. Ersrud med flere.
Alle hjertelig velkommen.
Broderligst
Jørgen Monsrud.

Menighetens henstilling til evangeliets forkynnere.

Vi ønsker å se Jesus før skyggene blir lange henover livets landskap.

Vi ønsker å se Jesus til styrke for vår svake tro i livets kamp og i den siste strid.

Vi ønsker å se Jesus, vår store frelses klippe, hvorpå våre føtter er satt. Hverken livets kamp eller dødens strid skal rocke oss når vi ser hans åsyn.

Vi vil se Jesus. Andre lys som vi i lange tider har gledet oss ved, svinner. De jordiske velgjørelser faller bort; men vi spørger ikke når vi går til ham.

Vi vil se Jesus, skjønt ånden dveler ved de kjære som vi elsket her på jord, og om det smertet å forlate dem, så vil vår kjærlighet til Jesus ikke gjøre vår kjærlighet til dem mindre.

Vi vil se Jesus; det er alt vi trenger. Styrke, glede, villighet kommer med dette syn.

Vi vil se Jesus når han dør, opstår og ber for oss. Vi ønsker dagen velkommen, og sier farvel til dødens natt.

E. M. H.

Kast dine sandkorn i Guds vektskål.

Mangen kristen som ønsker å gjøre noe for sin Herre, hvisker satan i øret: «Du har ingen gaver, intet talent, ingen innflydelse, du kan ikke gjøre noe for Herren.»

Tro ham ikke, det er løgn. Et hvert menneske på jorden har et visst mål av inntydelse, evne og anseelse, noen mere, andre mindre men alle noe. Enhver fremmer enten Guds eller djevelens sak.

Hver ny morgen som blir dig skjenket, går du ut enten for å gjøre noe for eller imot Kristus, å samle eller sprede. Ingen mann eller kvinne kan forholde sig nøytral og leve sig selv, enten man vil eller ikke virker man på den ene eller annen side. Dine gaver kan gjerne være små som sandkorn, men kast bare disse sandkorn i Guds vektskål.

La så være at du kun har fått ett pund, så se til at det ene av hjertet blir anvendt for Guds sak. Begavelser er ikke nødvendige for å kunne utrette noe godt.

GYLNE KORN

Mennesket er aldri større enn når det kneler.

Troen på det Gud-inngivne ord drar himlen ned til jorden.

Ta eggenytten ut av verden og det blir mer lykke enn vi har bruk for.

Vær aldri redd for å bruke stor omtanke for utførelse av små plikter, og megen nåde for å bestå i små prøvelser.

På bunnen av enhver lidelseskalk ligger det skjult en perle.

Følgende lille traktat, av miss. Sissen, en gammel misjonskvinne i Sundealand, som Gud hadde vist så meget underbart imot ute i åndia, tror vi vil interessere bladets lesere:

Epafras hilser eder, han som er tra eder, en Kristi Jesu tjener, som altid strider for eder i sine bønner, at i må stå fullkomne og fullviss i all Guds vilje.

Epafras, utelukket fra å vidne for verden, innesluttet i et grusomt romersk fengsel ved sine fienders ondskap. Epafras, fremmet fra aktiv kristelig tjeneste til å tjene med sine forbønner. Herren hadde bruk for ham, borte fra markene, som allerede var modne til høsten, til et liv hengitt til kne-arbeid. Han som kalte ham satte ham også istand til arbeidet, alltid bedende. Der trenges den Helligs Andrs kraft til det. Se her er billedet: Epafras bedende i Anden, Epafras stridende i en bønnens flamme.

Har du lært å be?

Ønsker du å lære å be? Epafras, «han som er en av eders», just en almindelig kristen, uttatt fra den almindelige flokk «svake folk» blandt menigheten i Kolosse. Men han var villig til å være en tjener — en slave for Kristus.

Er du? Herrens vilje er livet for slaven, dersom han er slave av frivillig kjærlighet, som enhver kristen «slaves» er. 2. Mos. 2, 16.

La oss legge merke til noe i utviklingen av dette bønneliv. Herren sier:

— Epafras, predik på gaten blandt en vill hop her i Kolosse.

— Ja, Herre, var svaret.

— Epafras, gå til den bakgate, til en gammel mann i Kolosse.

— Ja, Herre.

— Epafras, forminsk ditt arbeid og ditt pengeforbruk og lev ennu mer tarvelig, så du kan ha mer tid med din penn, og for sjele, gjennom den.

— Ja, Herre.

— Epafras, forlat din families skjød og la mig sende dig som ildbud og ned gjennom landet i forretninger, og utbre evangeliet til sjele i nød. Epafras, la mig skjule dig i et slitent, mørkt fengsel i Rom, hvor dit liv vil være i fare daglig, for at jeg helt kan la dig være i bønn.

— Ja, Herre! Ja, Herre. Ja, Herre. Kun en slave. Men den Helligs And kan fylle denne slave med lydighet; ti det står skrevet: «Den Helligs And — som Gud gav dem som lyder ham». Ap. gj. 5, 32. — Kristi slave i et romersk fengsel, «bedende i Andens». Stridende — imot hvad?

Mot fyrstendømmer og makter, ondskaps åndehær i himmelrummet.

Stridende — for hvem? Guds Hellige. Ti med åndsvalde øine ser Epafras deres muligheter og deres farer. Deres muligheter: å stå fullkomne og fullviss i all Guds vilje. Deres farer: å bli forkroplede formedelst djevelens kunstgrep. Ikke kamp mot kjød og blod, men mot makter og

mot myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapen åndehær i himmelrummet. I ett ord: Hele helvedes maskineri er de øvre og nedre verdener, som trenger sig frem imot den opadgående skare av hellige. I Kolosse, i Laodikea, Hierapolis og uten tvil gjennom alle menighetene i den da kjente verden, folte de Guds mektige svar til dette bønnearbeid i Anden. Låk sin venn og medfange Paulus kunde han si: Mine barn, som jeg etter føder med smerte, inntil Kristus vinder skikkelse i eder. Gal. 4, 19.

Fødselsmerket, om og om igjen for de forskjellig kristne i de forskjellige stadier av deres kristelige liv.

Kjenner du til dette? Ønsker du å kjenne dette? Ønsker du å se at hans rike kan fremmes og utvikles?

Er ikke dette øiblikkets trang nu? Guds Faderånd utgydt over det arbeid, som han nu så underbart lar skje i verden. Hvem vil han lære kunnskap, og hvem vil han bringe til å forstå budskap? Er det dem som er avvante fra melken, bortatt fra brystet? Ja, ved folk med stammende leper og i et annet tunge-mål skal jeg tale til dette folk. Es. 20, 9—11. Eller som Paulus sier, ved folk med fremmede tunge-mål og fremmede leber vil jeg tale til dette folk. 1. Kor. 14, 21. — Dersom Gud gir tunge-målgaven til mer åndelige spedbarn — og tungene er det Paulus her siterer at Esaias taler om — har vi da ikke et mektig arbeid, å be lik Epafras, for disse spedbarn til hvem tunge-målgaven kommer. De trenger lønner, ikke fordom — bønner, ikke kritikk.

Det fortelles i forbindelse med de store vekkelser som Gud brukte Finney til, at det var en almindelig gårdbruker som Gud ga bønnens gave. Han stod sjelden og avla vidnesbyrd utedagen det, at han berettet hvorledes Gud frelste hans sjel. Når han fikk høre om Finney skulde komme til en by, så forlot han sin gård og reiste til byen, leide sig inn på et hotell med den beskjed at han kun skulde ha litt brød og en krukke vann satt utenfor sin dør og at ingen måtte forstyrre ham. Han henga sig så til Guds interesse og i bønn for dyrekjøpte sjele. Ved natt og ved dag kunde man høre sukk og gråt fra værelset, og ofte gikk de, som bodde i værelset ved siden av til eieren og sa: «Hvad feiler det den syke mann i det neste værelse?» O, at det var flere av Guds barn som var syke for synden og syndere. Men de lof ham i fred. Når han så hadde fullendt sin misjon og behaget Gud (Hebr. 11, 6) gikk han sin vei, glad i fullviss tro. Ofte var hans arbeid fullendt for Finney kom til byen. Da evangelisten hørte beskrivelsen av denne forunderlige mann som var kommet og dratt sin vei igjen, sa han med glede: «Å, min bedende gårdbruker har vært her og vunnet seier, nu vil vi få en stor innhøstning». Og det slo aldri feil. Guds arbeid gjennom Finney forandret befolkningen i

FOR FAMILIENS YNGSTE

LING WEIS BØNNHØRSELSE

Kinesergutten Ling Wei hadde funnet veien til vår herre Jesus, og hans hjerte brente nu av lengsel etter hans familier og hans folks frelse.

Hans mor var ingen kristen og forfulgte ham ofte. En aften da han kom hjem måtte hun ham i døren og sa til ham, at han ikke kunde komme i kirke neste dag, og truet ham med all slags straff, hvis han ikke adlød henne.

Stakkars Ling Wei, han var i stor nød. Han gikk til sitt kammer og la sig ned på sin hårde matte på gulvet. «Hvad skal jeg gjøre?» spjennet han. «Min leter vil tro at jeg er vendt tilbake til minne avguder, hvis jeg ikke kommer til kirken imorgen.»

I det samme åpnedes døren, og Cheng, hans venn og felle i troen på Jesus, trådte inn.

— Men hvad er det icvien, Ling Wei, hvisket han. — Du ser så bedrøvet ut? Jeg er kommet for å få hjelp hos dig og finner dig gråtende.

— Mitt hjerte er i sannhet meget bedrøvet, svarte Ling Wei. Da jeg kom

hjem sa min mor at i-g måtte oppsøke sus-re'igion'en. Og hun har skjult sine tanker så jeg kan ikke gå i kirken imorgen.

— En kinesisk gutt må adlyde sine foreldre, sa hans venn, men vi kan hjelpe vi kan få hjelp fra Jesus. La oss tenke på ham!

De to venner kastet sig på deres bønnesikt og bad til Gud, som hører de barns bønner like så vel som de voksnes bønner.

Natten forløp. Det tidlige morgentid fant dem fremdeles anropende Gud å frelse den stakkars hendeske mor.

Plutselig blev døren åpen, og Ling Weis mor stod i åpnigen.

— O, min drøm! min drøm! sa hun. Den sanne Gud, I ber til, bod meg i en drøm å la dig være i fred, eller å la deg straffe mig. Her er dine klær, klær dig på og gå i kirke. Jeg skal hjelpe dig.

Da de to venner betrådet misjonens dag, sang det i deres hjerte: «Gloria ham med mange kroner.»

bruke det i sin tid, og til sin egen hensikt. — Tilgi denne litt grov illustrasjon, men våre hjerter ble således lært av ham å hvile i nøden av «mesterarbeidernes», de store bedende, inntil han åndens bønnens ånd gjennom oss og vi bønnens åndetrett komme og gå som han vil. Da ber vi hans bønner, ikke våre. Da bringer han oss inn i hans adskillelse, hans seiger, hans syn på synd og nød, verden og i kirken, hans samfunn med Faderens interesse og frelsesplan. Da begynner vi å smelte sammen med ham selv i hans glede og vår tros utdypelse, seer på Jesus, troens begyner og fader, inntil vi fatter storheten i det ord: Vår tro er den seier som overvinder verden, og de inntrengende og pågående hellige — som av dem — får riket i eie. (Da Selvfølgelig vi navn gir å til dem, og deres tro tar og g det til ham.

Frelsesflottid er kommet om jorden nu. I de siste dager vil utgyde av min And over alt kjø (Ap. gj. 2, 17). Ja, utgyde strømme på det torre.

En som var henrykket i Ande så en armé komme fra et stort lyscenter og lyste op hvor hen de kom. Den marsjerte mot et mørke likeså tykt som det lys de kom fra. Armeen var dog langt mindre enn den skare som de angrep, og dog seiret den. «Uimotståelig» syntes være skrevet over den lille armé. — Idet den henrykkede broder så igjen, så han at arméen bevegde sig på kne.

Elskede brødre, la oss stå sammen i denne siste herlige strid for Gud, som vil berede veien for vår konges regjering. Flått bredden, over hvilken denne bevegelse av frelse flyter, er de bestenkte, inntrengende, bønnerne av noen av de hellige.

Er det dine! dine! dine! (Fra B. P. 15—8—08.)

— Meninger som er grunnlagt på fordommer, blir alltid hevet med største voldsomhet.

Utgift ved en redaksjonskomité

Sarpsborg, Glommens trykkeri

NUMMER

Mi

Fra Mary O.

Plevna K.

Kjære venn

Misjonens

status.

Je

se di

vand

med

Vi priser

delse med oss

hjulpet. Pris

i Kansas hos

dre. Gud ånd

ingen måte. Mi

i enda 6 år og

reisen og tren

klima. Den en

dese for oss

Stillehavsrute

å være den

gjørelse av den

Bombay til

overfylt for

vår ansøknin

Gud ga oss

folket i India

byer og også

Stillehavsrute

å være den

gjørelse av den

Bombay til

overfylt for

vår ansøknin

Gud ga oss

folket i India

byer og også